

okresního soudu ukládající náhradu útrat Dr. Václavu G-ovi na právně mylném výkladu zákona (stejně rozhodl býv. víd. nejv. soud plenárním rozhodnutím z 1. července 1887, čís. 4519 úř. sbírky č. 1075). Právně mylným ve smyslu těchto vývodů jest jen usnesení okresního soudu v Ústí n. L., nikoli usnesení krajského jako odvolacího soudu v Litoměřicích ze dne 23. října 1928, neboť toto usnesení ukládá povinnost hraditi útraty soukromému obžalobci, aniž by jeho jméno uvádělo; koho odvolací soud pokládá za soukromého obžalobce, plyne z výroku rozhodnutí odvolacího soudu, který výslovně označuje za soukromého obžalobce nezl. Wolframa G-e. Jméno Dr. Václava G-e uvádí teprve usnesení okresního soudu v Ústí n. L., uvádějíc ovšem nesprávně, že Dr. Václav G. jest »podle usnesení krajského jako odvolacího soudu v Litoměřicích« povinen hraditi soudní útraty.

Čís. 3948.

Při odsouzení pro přečin podle § 18 odst. 2 a pro přestupek podle § 18 odst. 1 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n. nemůže býti vyslovena ztráta práva volebního.

(Rozh. ze dne 25. září 1930, Zm II 196/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského soudu v Olomouci ze dne 15. ledna 1930, pokud jím bylo vysloveno, že u odsouzené nastává ztráta práva volebního, byl porušen zákon v ustanovení § 3 čís. 3 zákona z 31. ledna 1919, čís. 75 Sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 Sb. z. a n. a zákona ze 14. července 1922, čís. 253 Sb. z. a n.; výrok ten se zrušuje.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského soudu v Olomouci ze dne 15. ledna 1930 byla obžalovaná uznána vinnou přečinem podle § 18, odst. 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 Sb. z. a n. a přestupkem podle § 18 odst. 1 téhož zákona a odsouzena za to nepodmínečně k trestu, a ve smyslu zákona čís. 75/1919 Sb. z. a n. v doslovu zákona čís. 163/1920 Sb. z. a n. vyslovena byla u ní ztráta práva volebního. Výrok o vyslovení ztráty volebního práva odůvodňuje nalézací soud tím, že obžalovaná provozovala prostituci řemeslně a jednala tudíž podle názoru soudu z pohnutek nízkých a nečestných. Tímto výrokem rozsudku, pokud jím byla vyslovena ztráta práva volebního, byl porušen zákon v ustanovení § 3 čís. 3 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 Sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 Sb. z. a n., a zákona ze dne 14. července 1922, čís. 253 Sb. z. a n., to z těchto důvodů: Podle 1. odstavce čís. 3 § 3 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 Sb. z. a n., v doslovu zákona

ze dne 18. března 1920, čís. 163 Sb. z. a n., a zákona ze dne 14. července 1922, čís. 253 Sb. z. a n., jsou z práva voliti vyloučeni, když byli pravoplatným rozsudkem trestního soudu odsouzeni pro takový zločin anebo pro takový přečin anebo přestupek, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta práva volebního do obcí. Druhý odstavec čís. 3 téhož § stanoví, že, není-li zvláštním zákonem výslovně ustanoveno, že ztráta práva volebního nastává bezpodmínečně, může býti tato ztráta vyslovena jen, byl-li trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Přečin podle § 18, odst. 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 Sb. z. a n. a přestupek podle § 18, odst. 1 téhož zákona nejsou takovými trestnými činy, pro něž by v případě odsouzení byla podle ustanovení, platných v době, kdy zákon ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 Sb. z. a n. nabyl účinnosti, — podle § 76 dnem vyhlášky, t. j. dnem 18. února 1919, — nastávala ztráta volebního práva do obcí, a nebyla ani pozdějšími zákony na tyto trestné činy rozšířena; nemůže proto při odsouzení pro přečin podle § 18, odst. 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n. a pro přestupek podle § 18, odst. 1 téhož zákona podle platného práva vůbec nastati ztráta práva volebního.

Čís. 3949.

Ochrana známek.

Při posuzování otázky, zda označení zboží je šalivě zaměnitelné, smí s hlediska obyčejného kupitele býti pozastavené označení zboží porovnáno s chráněnou známkou jen podle toho, co vede kupitele při výběru zboží, tudíž v podstatě podle toho, co ví o chráněné známce.

S hlediska trestnosti podle §§ 23 a 25 zák. o ochr. zn. je lhostejno, že zboží samo nebylo obžalovaným vůbec označováno, nýbrž že byly zalepovány pozastavenými vignetami jen balíky, do kterých bylo zboží vkládáno.

»Obyčejným kupitelem« s hlediska § 25 zák. o ochr. zn. je ovšem kupitel dotyčného zboží, ale právě kupitel obyčejný, nevyzbrojený znalostmi odbornými.

Pojem »dotyčného zboží« jest bráti druhově (genericky), nikoliv zvláště (ad speciem); míněno je zboží toho druhu, jako zboží, jež bylo označeno známkou pravou a způsobem pozastaveným.

Přečin podle § 25 zák. o ochr. zn. jest ryzím deliktem zákazovým; je spáchán již přestoupením právní normy bez ohledu na další pachatelův záměr, jenž nemusí přímo směřovati k zásahu do cizích práv známkových.

Ustanovení § 27 odst. 2 zák. o ochr. zn. neposkytuje oporu pro omezení nejvyššího nákladu veřejného vyhlášení odsouzení vinníkova. Podrobil-li se soukromý obžalobce v odvolání nejvyšší hranici nákladu na uveřejnění rozsudku, žádaje o stanovení nejvyšší hranice v určité vyšší částce, lze jeho odvolání vyhověti jen se zachováním této nejvyšší hranice.

(Rozh. ze dne 26. září 1930, Zm II 181/29).